

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 11.

Tennte Session.

Sjette Møde.

Tirsdagen den 11. October.

(Forts.)

Finantsministeren: Med Hensyn til de Uttringer, som sidst kaldt, er det mig virkelig nødvendigt at gjenkalde i det høitærede Things Grundring, at den Ordning af Sagen, som det Udvalg, der sidst var nedsat i denne Sag, vilde have, i finantseft Henseende ikke er meget afvigende fra det, som fra Regeringens Side er foreslaaet, naar man tager Totalsummen. Udvalget er kommet til det Resultat, at det for Staten maaffee vilde blive mere fordeelsagtigt efter nogle Aars Forløb efter det Forslag, Udvalget har gjort; men jeg er kommen til det Resultat, at, naar der skal være Spørgsmaal om en finantseft Forskjel, saa turde Udvalgets Resultat være finantseft ufordeelsagtigere end Regeringens.

De Bemærkninger, jeg gjorde ved Sagens Forelæggelse, troede jeg virkelig ikke skulde trænge til nogen yderligere Forklaring; og det forekommer mig, at det er en ganske naturlig Betragtning, at, naar man finder Betænkelighed ved at gaae ind paa Forandringer i en vis Pensionemaade, fordi man ikke kan dele de almindelige Grunde, som derfor ere anførte, og man ligeledes finder, at Sagen i finantseft Henseende ingenlunde er af den Betydning, at man af den Grund skulde fravige de Regler, som Regeringen har fulgt i Overensstemmelse med tidligere lignende Tilfælde, saa er det et særdeles vigtigt Tillæg til disse Betragtninger, at Omstændighederne have medført og gjort det nødvendigt for Regeringen, at den omtrent i to Aar har maattet følge de Regler, som man af bedste Overbetragtning foreslog, fordi man antog, at de

sværere vilde finde Rigsdagens Billigelse, fordi de ganske sluttede sig til den bestaaende Praxis.

Sicherung: Jeg har om dette Lovforslag netop de samme Anskuelse, som jeg havde forrige Gang, og, forsaavidt det kommer yderligere til Behandling, og jeg faaer nogen Indflydelse derpaa, og der ikke kommer ganske andre Oplysninger end de, der hidtil have foreligget, har jeg ikke nogen Grund til at forandre min personlige Mening. Det, der især bringer mig til at antage, at Regeringens Opfattelse af Forholdene ikke er rigtig, det er, at det derved kommer til at ligge i en privat Persons Magt — thi her staaer den afsøede Enkedronning som privat Person — at raade over Statens Kræfter, idet det staaer til en saadan Person ved vilkaarlige og ganske af personlige Hensyn fastsætte Forandringer i visse Sagforhold at paalægge Staten store Pensionssbyrder. Det er ikke et enkeltstaaende Tilfælde, der kan komme flere af lignende Art, og det er rigtigt ved alle Forhold af den Natur, saavidt som muligt, at følge Regler, som til enhver Tid kunne gjøres gjældende. Naar man vil see de Pensionssatser igjennem, som ere fremkomne ved den Maade, hvorpaa Regeringen har behandlet Sagen, som jeg forøvrigt meget gjerne indrømmer kan være ligesom nødvendig fra Regeringens Standpunkt, saa vil man see de forunderligste Forskjelligheder i Pensioneringen. Jeg vil ikke her gaae ind paa Enkelthederne, de forligge ikke, men jeg vil kun udtale dette, for at gøre opmærksom paa, at min Betragtningemaade endnu er den samme, og at jeg beklager meget, at Regeringen ikke har kunnet finde sig forandret til i nogle Punkter idetmindste at forandre sit Forslag.

Finantsministeren: Naar jeg ikke skal